

POSTANOWIENIE

10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 10 września 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku D.W.

z udziałem I.W.

o rozgraniczenie nieruchomości,

na skutek skargi kasacyjnej I.W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku

z 8 sierpnia 2024 r., IV Ca 1110/23,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, realizującym w przeważającej mierze interes publicznoprawny i przysługującym od orzeczeń wydanych w dwuinstancyjnym postępowaniu sądowym, w którym zarówno sąd pierwszej jak i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie oceny dowodów i ustaleń faktycznych. W związku z tym prawidłowe sporządzenie skargi kasacyjnej wymaga zachowania określonych wymagań formalnych i konstrukcyjnych, ostrzejszych aniżeli w przypadku środków odwoławczych, co powiązane jest z zastrzeżeniem obowiązkowego zastępstwa strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ k.p.c.). Przymus ten ma w założeniu zapewniać

konieczny w postępowaniu przed Sądem Najwyższym profesjonalizm i sprawność postępowania, a także odpowiednio zabezpieczać sytuację procesową stron.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m.in. przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie są odrębnymi i samodzielными wymaganiami skargi kasacyjnej. Dystynkcja ta wiąże się ze szczególnym celem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który polega na przytoczeniu prawnych racji przemawiających za zasadnością merytorycznego rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań tego środka zaskarżenia. Podstawy kasacyjne i wypełniające je zarzuty determinują natomiast zakres kontroli kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), ich uzasadnienie służy zaś wskazaniu jurydycznych argumentów przemawiających za niezgodnością zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa objętymi zarzutami skargi. Badanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia ma następczy charakter i warunkowane jest uprzednim pozytywnym zweryfikowaniem powodów przemawiających za przyjęciem skargi do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej; uchybienia w zakresie tego wymagania nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej *a limine* jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CZ 22/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 46, sprost. OSNC 1997, nr 6-7, s. 136, i z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114). Dotyczy to nie tylko samego przytoczenia podstaw kasacyjnych, tj. wymienienia naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, lecz także uzasadnienia podstaw kasacyjnych przez wyjaśnienie, na czym naruszenie to – zdaniem skarżącego – polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1181/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 19). Uzasadnienie to powinno być wyodrębnione w sposób redakcyjny i treściowy wśród pozostałych elementów skargi

kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2016 r., IV CSK 525/15, z 12 czerwca 2020 r., I CSK 799/19 i z 25 sierpnia 2021 r., II USK 327/21).

W niniejszej skardze nie zawarto uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Za takie uzasadnienie nie mogły być uznane rozważania zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż oba te elementy skargi mają zasadniczo odmienne funkcje i cele. W tym stanie rzeczy należało uznać, że skarga kasacyjna nie spełniała wymagań konstrukcyjnych, determinujących istotę tego środka i warunkujących jego merytoryczną ocenę, a tym samym podlegała ona odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 k.p.c.) (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2020 r., I CSK 799/19 i z 25 sierpnia 2021 r., II USK 327/21).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Wniosek wnioskodawcy o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego oddalono, ponieważ w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie powołano argumentów dotyczących dopuszczalności skargi kasacyjnej, ograniczając się do wniosku o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej (por. odpowiednio postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, z 6 listopada 2018 r., II CNP 18/18, i z 15 marca 2019 r., IV CNP 30/18).

[dr]

[SOP]